

לאן שנושבת הרוח

כשהיומיום שלך נוגע ברוח | גליון נשים

בס"ד. גליון פנימי מספר 21, תולדות ה'תש"פ

אכזבה יקרה מפו / ר. אלישיב

יש לך התנגדות, ככה מן הצד באמצע החיים, להרויח אוצר?
מסכימה פתאום סתם, בלי כוונה, לקבל איזה פק"ם מניב?
תקשיבי, אני מקוה שלא מפריע לך, אם בלי תכנון מפורט מראש, תפול לידיך זכיה בשלה ומבושלת.
אוקי?

אני מדברת פה על אכזבות באמצע החיים. 'דברים' מעצבנים, תקועים, נדנד. אלו מהעולם העליון
היו נאנחים – 'כף קלע כזה'.

הדברים האלו, שהם לא אסונות חלילה; לא שריפה, מחלה, תאונה או קושי ממש, כמו עכוב
רציני בנישואין או חשוכי בנים העוברים טלטלות שמכפרות על כלל ישראל, ומזככים ברמות שכולנו
מבקשים "אל תביאנו לידי נסיון".

לא. אנחנו מדברים על שדרוג החיים היומיומיים מאוד, להקפיץ אותם בכמה דרגות, ולמרוח חיוך
מאוזן לעין וחוזר חלילה.

במה 'דברים' אמורים?

נגיד, כשפועמת תקוה לאיזו עבודה נחשקת, ששכרה בצידה או סיפוק בצידה, או, איך לאמר,
כבוד בצידה. / כשמתקתק שידוך באופק. שבטוחים שזה זה. [ולא, לא מדברת דווקא על רווקות
מאוחרת. מדברת על נורמה, כלומר, נורמה של גלות בה "מלאכים עולים ויורדים" והצעות נופלות
וקמות]... / תקוה לזכות בהגרלה / עסקה שאולי תתרחש / קניית דירה שאולי תתאפשר / ישיבה
מסוימת בדווקא, והוא כבר מצייר את העצמו בתוכה, וכל לשון זכר מתכוון גם לנקבה.

וככה עוברות כמה שעות, או גרוע מכך – ימים, או גרוע מכך – חודשים – וכל שניה מעיפה ממנה
את ה-י', ונעשית כשנה תמימה. מי חכם וידע: היש בה - בתקוה העלומה – עץ וציץ, אם אין?!....

זה הולך כך: כמה ימים של חוסר ודאות שנע בין תקוה לייאוש, בין שמחה מובהקת להמשך חיי
שגרה. הדברים האלו, שמעיפים לנו את הלב בין 'כף' זוהר ומחבק, לבין 'לא' שימשיך את מה שהיה,
ויגיד בפה קמור: נו, מה בעצם השתנה. כלום כלום. מה שהיה הוא שיהיה, ותשתקי כבר מלהצטער.

--- 1

בום. לפעמים תקוות מתממשות, וזהו אכן רגע מאושר מאוד.

תודה לקל, השידוך נרקם וקרם עור וגידים ובית בישראל. מזל טוב. / והנה התברר גם שנתברכו בזרע של קימא. סימן טוב. / ההגרלה התבררה כשווה מאוד. / העסקה הניבה חלב בשפע. / הדירה המסוימת התאימה ונחתמה לחיים ולשלום.

הילד התקבל לתלמוד התורה המבוקש, הנער לישיבה שחלם, הנערה למושא חלומותיה – סמינר איקס. האישה למועדון השכנות וואי, האיש ל'כולל' זד, והלשון זכר או נקבה - לעבודה מקדמת תעסוקה/סיפוק/פרנסה/ או, לא (קשור) אליכם, כבוד...

אבל כל הדברים היפים האלו, זה, כמו שאומרים – בקטנה. מי שם על זה פוקוס. קורים 'דברים' יפים ומעניינים ושמחים, וממשיכים הלאה.

דא עקא, כמו שאומרים, יש גם צד שני.

מה קורה כשרוח אכזבה מכה בהכל, מותירה אחריה שובל של "חבל"?

כשגשם של עוגמה שוטף את תקוות השני, ועושה עליה דילייט – ולא נודע כי היה כאן משהו על הפרק בכלל. מישהי רואה שמחקתי כאן שורות אינסוף, מתחת למילים הכתובות?

לא. המחשב חביב למדי, כותב מה שאני כותבת, מוחק בלי סנטימנטים את מה שאני מוחקת, וחסל. וגם אם שתי ידי תופסות את ראשי כי מחקתי בטעות – מה שנמחק, נמחק.

רק בלב נשארת סערה אדירה, מבולבלת, תוהה, עם בונוס קטן – התרת ספקות. לא. לללאאא!

זהו. שדוך לא נרקם / הגרלה לא האירה פנים / עסקה נתמסמסה / הדירה נקנתה רבע שעה לפנינו... הישיבה מספר אחת לא קבלה את הבחור, הסמינר מספר שתיים הפנה עורף לנערה, מועדון שלוש סרב להכיר בגברת, ו'כולל' ארבע נעול בפני האברך שדמיין. גם עבודה מספר חמש, לגברים נשים וילדים מגיל שכר מינימום, היתה באופציה, אך נשארה קבורה שם.

הרגשות משתוללים, ומי שידועת שלב מלכים ושרים - וקל וחומר של אנשים רגילים - ביד השם, פונה אל השם בנסיון לברר:

אבא, תגידי לי... בעצם, קודם כל תודה על המהלומה הזו. בטח לך היא כואבת פי כמה, ובכל זאת, עשית זאת. לשנינו. סימן, סימן שזה הכי טוב עבורי. [דמעה מתנצנצת, ואת בטוחה שאת צדקת העולם שככה את מצדיקה את הדין... ברררר, ואולי תיכף הכל יתהפך לטובה ויקבלו אותך למועדון...]. אבא, מה אתה מבקש ממני, מה יוצא מזה בכלל. בשביל מה נדתי בכף הקלע הזו, ומה בקשת ללמד אותי.

הנה, אני מנסה ללמוד לפעם הבאה. מה יש לי ללמוד, מה לא עשיתי נכון. כי מקובלנו, שאין בוכים על חלב שנשפך, והעבר – עבר מן הידים שלנו, והוא בידי שמים... רק תשמע אותי, השם. אני מוצאת דופי בהתנהלות – אז למה קרה מה שקרה? בשביל מה רחפתי לי בעננים ונחבטתי ברצפה הקרה? למה קרבת לי את הכפית לפה, וברגע האחרון השמטתי? עדיף לו לא היתה, ולא נבראה ולא נתקרבה ובאה...

אני קס[ה]. מתנער[ת]. מסתכל[ת] אם נשאר סימן – וכלום. אפילו לא שריטה. רק תסכול.

אז בשביל מה, למען השם?! לא, לא בהתרסה חלילה, אלא כדי להבין את המסר.

בת שלי, אני שומעת פתאום, כשאני ממש ממש מנסה להקשיב.

הרי אם חלילה פתאום היה קורה אסון, שלא נדע, הפסד כספי צורב, לא עלינו, או קושי אמיתי וממושך המחלה את הלב, לא על אף אחד מישראל –

מיד הכל נרתמים ומצדיקים דין, ואומרים הכל לטובה, ומי יודע חשבונות שמים, וכפרת עוונות, ועוד כל מיני חשיקת שפתיים, תוך כדי יסורים אמיתיים.

אבל כאן? בעצם, כלום לא קרה באמת.

מה שהיה הוא שלכאורה ימשיך להיות. השידוכים עדיין לא נושפים בעורף /יש תלמוד תורה נוסף ומצוין/ יש ישיבה אחרת מקסימה/ וגם סמינרים לא חסר. הגיוב אומנם יכל להקפיץ בכמה רמות, אבל גם עכשיו יש את המגרש הנחמד שלך, ובעזרת השם תמצאו דירה, ובכל מקרה הגרלה עוצרת נשימה גם היא לא מובטחת. **ובקיצור – החסר הוא לא אמיתי.**

ובכל זאת, יש לך הזדמנות - בלי להפסיד ובלי להספיד - הזדמנות פז להאחז באמונה עמוקה. לקבל יסורים באהבה בלי יסורים. להדק קשרים כלפי מעלה.

למצות מן האכזבה המרחיקה – חליטה של אהבה מקרבת.

ובינינו, אף אחד לא מזמין את זה, אבל אם קורה -

זו הזדמנות להעמיק עוד קצת את הכלים. לחזק עוד קצת את השרירים של הסיפור החזק של החיים שלך, לעשות אותך רגישה יותר, משויפת יותר, מסולתת ואיכותית. ליצור ממך בן אדם יותר גבוה, יותר מרומם, כזה שעבר עליו גל – והוא נותר זקוף ולא מצטער מדי, ויודע להמשיך הלאה ולהתקדם.

שומעת בת שלי? ... זה בשביל להגדיל את שכרך. להעמיק את אמונתך. להדק את אחיזתך בי - ולמחוק כמה חובות על הדרך.

הוא היה כל כך יפה וטהור, המבט הזה שלך אל. אני 'צריך' אותו - ואותך - הלאה.

ופתאום - - - ועכשיו כבר דמעה מתנצנצת בצבע קצת זוהר, מבעד לקרעי העננים ;

פתאום את קולטת שאיך היית מרויחה מן הצד, על הדרך, ככה, סתם, באמצע החיים, מליונים?

ואז מה יקרה?

קודם כל, תרגעי. הלא הרווחת ככה, באמצע החיים, אוצר, בלי להפסיד משהו אחר. חינוך.

וחוץ מזה, יכולים לקרות שלושה דברים: פסימי, הכל לטובה, או אופטימי.

הפסימי: תחושת ההחמצה תמשיך ללוות, וכנגדה תמיד תצטרכי להתחמש ולהתחסן בתחושת הקירבה האדירה.

ההכל לטובה: בבא העת תגידי – וואו, איך רואים שהכל לטובה. יען את תקבלי משהו פי אלף טוב.

האופטימי: פתאום ה'דברי' הנחשק יחזור, אל אדמת לב חרושה, כולל הערך שנוסף לך.

כמה מרגיע זה ה'סם': אין סתם שהוא סתם.

בהערכה עמוקה לצומת בה את נמצאת!

רחלי

אמנות שנוגעת ברוח

כתיבה < יצירה > השראה

036194450 ; 0548449212

r8449212@gmail.com